

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Cur bona fama non sit negligenda?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

perfrui possit? Si enim gloria quoddam bonum est, cur eam non liceat exambire? Ita quis dubitare possit. Sed profectò non omnis appetitus boni bonus est. Alioquin enim etiam fur bene appeteret marsupium alienum; & mœchus bonam alterius uxorem; & Lucifer diuinos honores rectè appetijset. Necessè est igitur, vt appetitus boni regulæ rationis sit conformis; quam regulam si transcendat, sit vitiosus. Regulam autem hanc Ethnici difficiliùs, faciliùs intellexerunt Christiani. Quia, cum honor sit reuerentia alicui in testimonium excellentiæ eius exhibita, duo in illa excellentia reperiuntur. Vnum est, quòd illud, quo excellit homo, non habeat à semetipso, sed sit quasi quiddam diuinum in eo. Quade causa non debetur illi primariò honor, sed Deo. Vnde, *Qui gloriatur, in Domino gloriatur. Ille, ait S. Anselmus, in solo Domino gloriatur, qui cognoscit non suum, sed illius esse, non solum vt sit, sed etiam vt non nisi ab illo bene sit sibi, à quo habet vt sit.* Alterum est, quòd illud, in quo excellit homo, ei à Deo detur, vt per id alijs proficit, aut etiam sibi ipsi. Quamobrem vt appetitus honoris regulæ rectæ rationis congruat, debet in primis referri in Deum; aut certè eo sine saltem homini debet placere testimonium propriæ excellentiæ, quod ei ab alijs exhibetur, vt ex eo via illi paretur ad suam, vel aliorum spiritualem vtilitatem, atque ita etiam demum honor ad diuinos honores tendat. Hoc est, quod pauci viderunt Ethnicorum; nec multi exercent Christianorum. Et si enim titulus, potestas, vel honor ritè possit appeti, etiam ad Remp. rectè gubernandam, ipsa tamen quoque Reip. gubernatio tandem tendere debet, non tantùm ad Politicam pacem, sed etiam ad æternam hominum salutem consequendam. Huc nisi tendat honor, vanus est, & contemnendus.

Cur igitur illi vituperantur, qui honorem suum non curant? Cur dicitur: *Curam habe de bono nomine: hoc enim magis permanebit tibi, quam mille thesauri pretiosi & magni?* Nimirum eadem est ratio, quia hi sæpe & sibi, & proximo prodesse possent, si nomen bonum retinerent. Quod si temerè profligent, non rarò in causa sunt, vt nomen quoque ipsius Dei aut religionis blasphemetur. Sed vel maximè vituperabiles sunt isti famæ suæ decoctores, quia insuper habent honorem, quem recta ratio dicit, dum non vi-

S Thom. 2. 2.
q 131. 2. 1.

1 Cor. 1. 31.
S Anselm.
ibid.

II.

Eccli. 41. 15.

tant ea, quæ honori è diametro aduersantur: quales sunt publici ganeones, lurcones, bibones, milites gloriosi, qui Martem in lingua, non in machæra gerunt; non manu strenui cum pugnan- dū, sed pedibus expediti, quando putant fugiendum. His talibus utique optandum esset, ut ad nomen atque honorem suum magis attenderent, neque in tot infamias se se præcipitent. Alexander Magnus dicere solebat: *Homeri se Thersitem esse, quàm Chærilii Hectorem aut Achillem, malle.* Qui etiam edicto vetuit, ne à quoquam pingeretur, præterquam ab Apelle; aut à quoquam æ- sculperetur, præterquam à Lysippo, artificibus illius ætatis præ- stantissimis. Et L. Sylla, de bonis, in foro proscriptorum sub ha- sta venditis, quædam malo Poëtæ donari iussit, ea lege, *ne in poste- rum de se scriberet.* Noluerunt isti, malos artifices effigiem suam facere, aut de se loqui, ne malè bona explicarent: quântò secius faciunt, qui ita viuunt, ut boni & mali de illis pessimè loqui cogantur, si velint proferre veritatem? Non abijcienda est igitur, boni nominis cura, ne in vitia, quæ honori contraria sunt, atque opprobria incurramus. Quæ monitio non gloriæ ambiendæ, sed vitandæ contumeliæ est occasio. Ita nimirum viuere oportet, non ut laudemur, sed ut laudem mereamur; hoc virtutis est, illud ambi- tionis. Non propter ventum, sed propter portum libenter se- cundo æstu nauigamus.

III.

Aristot. lib. 7.
Ethic. c. 12. &
lib. 4. c. 3.

Val. Max.
lib. 2. cap. 8.

At diximus, ex Aristotele, honorem esse debitum virtutis præmium, quod si ita est, cur id, quod nobis, tamquam justum, præmium virtutis debetur, non fas sit appetere? Sic olim Roma- ni duces, Prætores, Consules, Dictatores, Imperatores, re in bello bene gesta, & postea, ut lege cautum est, si quinque millia hostiū vna acie cecidissent, triumphales honores petierunt. Sic Romu- lus, Acronæ Cœninentium rege sua manu caeso, primus, eiusque postea exemplo, Tarquinius Priscus, L. Cæcilius Metellus A. V. 10111. Marcellus, an. 10331. P. Scipio Africanus, an. 10411. L. Æmilius Paulus, an. 10531. Scipio Africanus posteriore an- no 10611. L. Mummius, an. 10711. Marius, an. 10811. Sulla, an. 10911. & Pompeius tertium triumphauit. Qui omnes, cum triumphum peterent, meritos honores petierunt. Quid igitur in ea petitione vitij latebat? Potuerunt nempe triumphum

uarijs